

Svetnikov obraz se mu je zdel še prijaznejši nego drugekrati.

In glej, njega prvi pogled je že švignil črez knjigo na Ivana. Potem drugi — tretji — in svetniku so se usta zaokrožila, in ljubezniv nasmeh se mu je zaiskril okolo oči.

Glej, in sedaj mu je — prikimal — da, prav prikimal — s tisto lepo, dolgo brado.

Da, menjava za živinčeti je bila — dognana.

Ves srečen, pa z nekakim strahom — srce mu je kar tolklo — se splazi na vrh podnožnice ter stakne doli prašička in na njega mesto postavi svojega konjiča.

„Glej,“ si misli, „koliko bolj pristojta svetniku konjiček nego prašiček. Kakor sveti Jurij se bo ponašal z njim.“

Ozrl se je na mater. Klečala je in molila pri glavnem oltarju.

A kako hitro se mu je sreča opotekla.

Prepričati se je moral kmalu, da je kupčijska zveza med svetnikom in njim neveljavna.

To mu je zdaj šlo po glavi: „Kaj, če zvedo to drugi ljudje, kako ga bodo imeli za norca! Kaj pa bo, če zve celo gospod župnik o tem?“

Poprosil je mamico, da naj nikomur ne pove. In res je molčala, saj je bil Ivan njen ljubček.

Ko pa je dorastel, je pa sam rad pripovedoval, kako žalostno se je končala njegova kupčija s sv. Antonom.

Solnček.

*Zlati solnček,
zlati solnček,
cvetoličen
kot bonbonček
in trebušat*

*kot balonček
nad gorami
se reži:
„Hi, hi, hi —
Dorica še spi!“*

Zorislav.

